

Lebo je to Boh, ktorý povedal, aby sa zo tmy zaskvelo svetlo, ktorý sa zaskvel v našich srdciach na osvietenie známosti slávy Božej v tvári Ježiša Krista.

2. Korinským 4:6

Úvod

V 4. kapitole 2. listu Korinským vo veršoch 4-6 apoštol Pavol hovorí o našom evanjeliu alebo inými slovami o našej správe, o našom poslanstve. Ktoré evanjelium má na mysli, keď hovorí „naše evanjelium“? Je to nejaké iné evanjelium, ktoré oni kážu? Je to iné evanjelium ako evanjelium Ježiša Krista? Je to ich vlastné evanjelium? Vieme, že nie, lebo Pavol viackrát v Písme upozorňuje na to, že evanjelium, ktoré hlása, je evanjelium, ktoré neprijal od ľudí, ale prijal ho priamo od Boha (pozri napr. Galatským 1:11-17). Toto evanjelium Písmo opisuje aj ako evanjelium Božie, evanjelium Kristovo, evanjelium milosti, evanjelium pokoja, evanjelium slávy blahoslaveného Boha. Keď je to evanjelium Božie, tak vieme, že je to evanjelium (dobrá správa) o Bohu, ale zároveň je to evanjelium, ktorého zdrojom je Boh, ktoré vychádza od Boha, a ktoré Boh tu, na tomto svete, aj uskutočňuje.

Tí, ktorí sme uverili tomuto evanjeliu, vieme, že je to evanjelium o Božom Baránkovi. Vieme, že je to evanjelium o ukrižovanom a vzkriesenom Ježišovi Kristovi. Vieme, že je to evanjelium o zmŕtvychvstaní mŕtvych. Vo štvrtom verši apoštol Pavol nazýva toto evanjelium evanjeliom slávy Kristovej. Je to zvláštne vyjadrenie. Nie je to len evanjelium Kristovo, ale je to evanjelium slávy Kristovej. Tak isto v tomto verši čítame, že Kristus je obrazom Boha. A to je to, čomu sa chceme v tomto článku venovať.

Boh riekol

V šiestom verši je zjavený dôležitý princíp, pričom ten verš pripomína niečo, čo súvisí so stvorením, o ktorom čítame hneď na začiatku Božieho slova: „A Boh riekol: Nech je svetlo! A bolo svetlo. A Boh videl svetlo, že je dobré, a Boh oddelil svetlo od tmy.“ (1. Mojžišova 1:3-4).

Boh, ktorému veríme, a o ktorom teraz rozjímame, je úžasný! On z ničoho vie tvoriť veci ako sú svetlo, Zem, Mesiac, Slnko, hviezdy, planéty a vôbec všetko, čo vo vesmíre existuje. Boh povedal: Nech je! a veci, ktoré pomenoval, a ktoré predtým neexistovali, sa stali skutočnosťou. On povedal: Nech je svetlo! – a svetlo, ktoré dovtedy nebolo, začalo jestvovať.

Apoštol Pavol túto skutočnosť, že to bol Boh, ktorý povedal, aby sa z tmy zaskvelo svetlo, dáva do súvislosti s tým, že je to ten istý Boh, ktorý rovnako musel urobiť to, aby sa On zaskvel v našich srdciach na osvetlenie známosti slávy Božej v tvári Ježiša Krista. Bol to vlastne Boh, ktorý spôsobil, že sa v našich srdciach zaskvelo evanjelium a je to povedané veľmi zvláštnym slovným spojením: ktorý sa zaskvel v našich srdciach. To je práca, ktorú Boh skrze Svätého

Ducha koná v srdciach jednotlivcov.

Čo malo byť cieľom tohto osvietenia v našom srdci?

Cieľom je osvietenie známosti Božej slávy alebo slávy Boha, a ešte je tam doplnené: ...v tvári Ježiša Krista. Ako najpresnejšie rozumieť tomuto spojeniu (v tvári Ježiša Krista)? Pre vysvetlenie sa pozrieme, akým spôsobom Písmo používa slovo tvár.

Slovo tvár bežne vyvoláva predstavu fyzickej tváre človeka. Písmo ho ale používa ešte iným spôsobom:

Tvár v Písme môže znamenať povrch. Písmo hovorí o tvári zeme. Vtedy má na mysli povrch Zeme. Keď hovorí niekedy o všetkých živočíchoch, ktoré žijú na Zemi, tak použije výraz na tvári zeme. To nachádzame v 1. Mojžišovej 2:6.

Tvár človeka ako tvár fyzická, napríklad Kainova tvár. V 1. Mojžišovej 4:5 čítame, že Kainovi opadla tvár keď videl, že Boh nepohliadol na jeho obeť. To znamená zachmúril sa a rozčúlil sa.

Tvár môže znamenať aj prítomnosť. Keď Božie slovo hovorí vidieť tvár nejakého človeka, tak to niekedy znamená stretnúť sa s tým človekom, ktorému tá tvár patrí (pozri Skutky 20:25 - neuvidíte mojej tvári). Napríklad v 2. Mojžišovej 10:28 faraón vraví Mojžišovi, aby odišiel od neho, lebo ak ešte uvidí jeho tvár, tak zahynie. To znamená, že ak sa mu Mojžiš ešte niekedy dostane do cesty, ak sa s Mojžišom ešte niekedy stretne, tak ho zabije.

V tomto význame (prítomnosť) aj Boh vzhľadom na svoju osobu používa slovo tvár. Napríklad v 2. Mojžišovej 33:14 Boh hovorí Mojžišovi: „A riekol: Moja tvár pôjde pred tebou, a dám ti odpočinúť.“ Čo to znamená „moja tvár pôjde pred tebou“? Určite nie nejaká podobizeň, určite nie nejaký obraz, alebo nejaká soška Božej tváre, určite nie samotná fyzická Božia tvár. Tu tvár znamená, že ide o Božiu prítomnosť, Božiu moc, Božiu ochranu, Božie sprevádzanie.

A možno by sme ešte našli aj iný význam slova tvár použitý v Písme. Sumárne môžeme význam tohto slova charakterizovať nasledovne: Tvár znamená plne odhalená podstata a charakteristika osoby, či plné zjavenie charakteru, moci, vlastnosti atď., príslušnej osoby. Tak je to s týmto slovom vždy, keď sa o tvári hovorí v súvislosti s Bohom. Vedie nás k tomu aj nasledovný text: „Lebo teraz vidíme v zrkadle, v záhade, ale potom tvárou v tvár; teraz poznávam z čiastky, ale potom poznám dokonale...“ (1. Korinským 13:12). Vidieť Boha tvárou v tvár znamená, poznať ho plne odhaleného, s jeho charakterom, s jeho vlastnosťami, s jeho podstatou a tak ho budeme poznať až potom po oslávení, keď budeme premenení. Teraz ho môžeme poznať len z čiastky.

Aj Jób, keď je v súžení, prorocky vyznáva, že raz sa toto všetko tu pominie, jeho telo bude

rozborené, ale on zo svojho nového tela, nebeského, vzkrieseného tela, uvidí Boha. To znamená, uvidí ho takého, aký je, uvidí ho do tváre. Toto by nám mohlo pomôcť chápať, výraz „osvietenie známosti slávy Božej v tvári Ježiša Krista“. To znamená v plnosti toho, kým Ježiš Kristus je, aká je jeho podstata, aké je jeho srdce, aká je jeho služba, aký je jeho život.

Čo praktické si môžeme zobrať z týchto dvoch veršov?

Jednak to, že musíme Bohu dôverovať, byť mu veľmi vďační za jeho milosť. Lebo ak by on nezasvietil v našom srdci, tak by sme evanjeliu ani neuverili. Za to mu naozaj patrí všetka česť a sláva a celá naša vďaka.

Vieme, o čom evanjelium je, lebo sme počuli, čo sa udialo na kríži. Počuli a uverili sme, že Ježiš Kristus prišiel v tele na túto Zem. On, Boh, sa stal človekom, zobral na seba podobu ľudského tela a stal sa dokonca menším od anjelov (Židom 2:9), vzdal sa svojho majestátu (Filipským 2:7-8). Neprišiel nás odsúdiť, ale zachrániť. On, ktorý bol bez hriechu, dobrovoľne, z lásky k nám, zobral náš hriech na seba. Vyniesol ho až na drevo kríža, trpel za nás a bol ukrižovaný. On, Boží Baránok, bol spravodlivý a trpel za nespravodlivých. Zobral ten trest, ktorý nám patril a celé to odsúdenie, ktoré nám raz malo byť vymierané za naše skutky. Zobral trest smrti preto, že odplata za hriech je smrť. Zomrel a bol pochovaný, ale na tretí deň ho Boh svojou mocou vzkriesil z mŕtvych. To všetko urobil z lásky k nám. Takto naplnil zákon za každého človeka, ktorý tomuto verí, pretože koniec (naplnenie) zákona je Kristus – na spravodlivosť každému veriacemu (Rímskym 10:4).

Keď tomuto veríme, a keď vieme čomu a komu sme uverili, potom celá naša vďaka a celá sláva patrí Bohu, lebo celú záchranu urobil sám Boh. Dokonca vieme, že keď by Boh nezasvietil v našom srdci, tak by sme evanjeliu ani neverili (Rímskym 10:16). Vieme, že spasenie je zo samotnej viery a viera z počutia a počutie skrze Božie slovo (Rímskym 10:17). Božie slovo, evanjelium, sme počuli, preto sme mu uverili. Chvála a vďaka Bohu!

Prečo potrebujeme poznať Božiu slávu?

Ďalšie, veľmi praktické poučenie, ktoré z týchto dvoch veršov vyplýva, je to, že poznanie slávy Božej prichádza cez poznanie evanjelia a vieru v evanjelium. Ak poznáme evanjelium Ježiša Krista a veríme mu, tak poznáme Božiu slávu. Poznať Božiu slávu je viac, než len získať rozumové poznanie o Božích vlastnostiach o tom, kto Boh je a aký je. Poznávať/poznať Božiu slávu pre nás, ktorí sme uverili evanjeliu, znamená stávať sa súčasťou Božej slávy, lebo tých, ktorých Boh ospravedlnil, tých aj oslávil. Boh veriacich v Ježiša Krista uviedol do svojej slávy. Zatiaľ len z čiastky, ale potom, keď znova príde, potom už v plnosti. Takže poznávať Božiu slávu znamená poznávať Boha a byť Bohom premieňaný zo slávy do slávy (2. Korinským 3:18). Preto potrebujeme vedieť, ako môžeme byť tohto účastní a ako môžeme Božiu slávu poznávať viac a viac.

Rast v známosti Božej slávy

Nielen že sme spoznali známosť slávy Božej v tvári Ježiša Krista (2. Korinským 4:6), ale túto známosť, toto poznanie, môžeme rozvíjať tým, že budeme viac a viac poznávať samotného Krista, jeho osobu, jeho život, jeho dielo.

Keď hovoríme o Božej sláve a o poznávaní Božej slávy, tak musíme spomenúť aj to, že Boh svoju slávu zjavuje ešte aj iným spôsobom, zjavuje ju nie len veriacim (2. Korinským 4:6), ale aj celému svetu, všetkým ľuďom bez rozdielu: Boh zjavuje svoju slávu vo svojom stvorenom diele, vo svojom stvorenstve.

Keď sa zamyslíme vôbec nad tým, prečo Boh stvoril všetky tieto veci, a prečo stvoril nás samotných, tak jediná odpoveď, ktorú nachádzame je tá, že všetko stvoril na svoju slávu. Všetko stvoril, aby bol oslávený, aby ho jeho stvorenstvo oslavovalo: „Hoden si, Pane a náš Bože, vziať slávu a česť a moc, lebo ty si stvoril všetky veci, a pre tvoju vôľu sú a boli stvorené.“ (Zjavenie 4:11 a podobne tiež v Rímskym 1:18-25).

Každý jeden človek na tejto zemi, bez rozdielu, bez ohľadu na to, čomu verí, má možnosť prísť k poznaniu, že Boh, ktorý stvoril všetky tieto veci, existuje a všetko, čo je stvorené, pochádza od neho. A nie len to, ale v Písme čítame (Rímskym 1:18-23), že Boh činí každého jedného človeka bez výnimky zodpovedného za to, aby toto poznanie (túto známosť) prijal, a aby podľa neho konal. Čo to znamená, aby podľa neho konal? Aby ctil, vzdával slávu, oslavoval, uctieval Boha, ktorý toto všetko stvoril. Boh berie človeka na zodpovednosť takým spôsobom, že každý, kto toto nerobí, kto namiesto toho, aby uctieval Boha Stvoriteľa, uctieva obrazy stvorených vecí, to znamená, uctieva buď prírodu, buď samotného človeka, alebo ľudstvo ako také (humanizmus), je zodpovedný pred Bohom sám za seba. Všetka sláva patrí Bohu. Ak ju ale dáme človeku, obrazu, rytine alebo soche, tak to je modloslužba. Boh sa na to veľmi hnevá a za to prichádza Boží súd.

Dokonca aj neveriacich ľudí Boh činí zodpovedných za to, že majú Boha poznať ako Stvoriteľa. Prostriedok, ktorým majú k tomuto poznaniu prísť, je pozorovanie stvorenstva. Pretože po učených veciach, hovorí Boh (Rímskym 1:19-20), môžeme vidieť Božiu slávu. To znamená, jeho večnú moc a jeho božstvo. A ak to takto Boh chce aj od neveriacich ľudí, teda od všetkých ľudí bez rozdielu, tak potom o čo viac od nás veriacich v neho. Je to preto, lebo my, veriaci v evanjelium Ježiša Krista, nielen že môžeme poznať Božiu slávu, Božiu moc, Božie božstvo skrze pozorovanie stvorenstva, ale môžeme ho poznať aj preto, že je to zjavené v Božom zapísanom slove (Písme) a tomuto slovu sme uverili.

Niektoré texty Písma, ktoré o tom hovoria

Každý jeden z nás dennodenne potrebujeme rozmyšľať nad tým, aký Boh je, aká je jeho moc, aké je jeho božstvo. Preto sa pozrime na niektoré texty Písma, ktoré hovoria o Božej moci a o jeho božstve. Predovšetkým je to celá prvá a druhá kapitola 1. knihy Mojžišovej. V nich je opísané ako všetko prišlo mocou Boha do existencie. Podobne tak hovorí aj Žalm 104 a tiež oznamuje aj to, že Boh nielenže všetko učinil, ale sa aj stará o svoje stvorenstvo a udržiava ho.

Jób hovorí takto o Bohu: „Je múdreho srdca a premocný v sile. Kde kedy sa zatvrdil niekto proti nemu a mal pokoj?! On, ktorý prenáša vrchy, a nevedia, že ich podvracia vo svojom hneve; ktorý pohybuje zem z jej miesta, takže sa trasie, a jej stĺpy sa chvejú; ktorý keď zakáže slnku, nevyjde, a zapečatuje hviezdy; ktorý sám rozťahuje nebesia a šliape po výšinách mora; ktorý učinil Arktúra, Oriona a Kuriatka i komory juhu; ktorý činí veľké veci nevyzpytatelné a prepodivné a tak mnohé, že im nie je počtu.“ (Job 9:4-10). Tiež kapitoly 10, 26, 28, 38, 39, 40 a 41.

„A ty si, Pane, v počiatkoch založil zem, a dielom tvojich rúk sú nebesia. Ony zahynú, ale ty vždy trváš, a všetky zostarnú ako rúcho, a zvinieš ich ako plášť, ako rúcho, a budú zmenené. Ale ty si ten istý, a tvojim rokom nebude konca.“ (Židom 1:10-12). Nikdy nie je dosť, aby sme rozjímali nad tým, že Boh je jediný skutočný živý Stvoriteľ, a že iba on jediný je večný a on jediný má nesmrteľnosť. Všetko ostatné bolo stvorené, celý vesmír, všetky úrovne nebies. Písmo niekedy hovorí o nebesiach v množnom čísle a myslí tým rôzne úrovne nebies hierarchicky uložené nad sebou. Hovorí o duchovných mocnostiach, hovorí o archanjeloch, cheruboch, anjeloch. Vidíme, že pre Boha nie je problém ani zaťažko hovoriť o tom, že celý vesmír, ktorý poznáme, nad ktorým môžeme žasnúť, čo všetko sa v ňom nachádza, aké v ňom existujú úžasné sily a fyzikálne javy a svetlo, ktoré z neho prichádza, ale to všetko v porovnaní s Bohom je ako plášť, ktorý Boh raz zoberie do svojej ruky a ho zvinie. Zvinie ich a učiní úplne nové nebo a novú Zem.

To je moc, ktorú naša myseľ ťažko môže len vystihnúť, ale je dobré nad tým rozjímať, lebo vtedy naše srdce má z toho veľký úžitok, keď rozjímame nad Božími cestami, a keď rozjímame nad tým, aký Boh v skutočnosti je.

Boh je suverénny a zvrchovaný. „Ale náš Bôh je na nebesiach a činí všetko, čo chce.“ (Žalmy 115:3). „Hospodín činí všetko, čo sa mu ľúbi, na nebi i na zemi, v mori a vo všetkých priepastiach“ (Žalmy 135:6). „Viem, že všetko, čokoľvek činí Bôh, bude trvať na veky: nedá sa nič k tomu pridať, ani sa nedá nič od toho odňať, a Bôh to tak učinil preto, aby sa báli pred ním.“, „Ako nevieš, čo ktorá je cesta vetra, ako rastú kosti v živote tehotnej, tak ani neznáš diela Boha, ktorý činí všetko.“ (Kazateľ 3:14, 11:5). Verš 11:5 hovorí, že to, čo Boh činí, je také úžasné, predivné, vysoké a nevystihnuteľné, že aj keď nám zjavuje veľmi veľa a dáva nám poznať aj o stvorenstve a my vieme, kam až sa dnes dostáva moderná veda, aj tak žasneme aká nevystihnuteľná je Božia múdrosť, Božia moc, Božia veľkosť, a Božia prozreteľnosť. Kam až sa dostáva astronómia, fyzika teoretická, rôzne vedy o Zemi, chémia, biológia, že dokonca poznáme ako je to s génmi, ako je to s bunkami. Dokonca už čo to vieme o tom, ako funguje mozog, ako funguje imunitný systém. To sú úžasné, nevystihnuteľné veci. Naš problém ale spočíva v tom, že slávu vzdávame človeku a nevzdávame ju Bohu. Že sme slepí, aby sme za

tým uvideli Božie dielo a nie naše. Nech naše poznanie bude akokoľvek veľké a aj je, až rozum zastáva nad tým, že človek dokáže letieť na Mesiace a poprechádzať sa po Mesiaci. Dokonca, že teraz sa pripravuje let na Mars, a že človek chce na Mesiaci bývať, že ho chce obývať. Kto vie, kam až sa to dostane. Kam až to Pán pustí a povolí. Ale cez to všetko, nech ešte aj 10-krát viac toľko toho poznáme o stvorenstve a poznávame radi, lebo sa môžeme z toho tešiť a vzdávať slávu Bohu a vidíme za tým Božiu slávu a nie ľudskú slávu, lebo tá uschne ako kvet trávy (Jakub 1:10; 1 Peter 1:24). Tak cez to všetko nám Boh dáva poznať, že ešte o ňom nevieme úplne všetko, a že Jeho cesty sú veľmi vysoko nad našimi cestami. A že ho nemôžeme vystihnúť vo svojej mysli, vo svojom srdci preto, že je taký premúdry a taký veľký vo svojej sile.

„A všetci obyvatelia zeme sú počítaní ako čo by nič, a podľa svojej vôle činí s vojskom nebies i s obyvateľmi zeme, a nie je nikoho, kto by ho uderil po ruke a povedal mu: Čo to robíš?“ (Daniel 4:32). Toto je úžasný verš, ktorý veľmi zjavuje Božiu zvrchovanosť, Božiu moc.

Keď budeme rozjímať nad Božou mocou, nad jeho božstvom a nad Božím súdom a budeme im veriť tak, ako ich Boh zjavuje, tak neodvratne musíme dospieť k viere, že Boh je úplne slobodný vo svojej zvrchovanosti, že Boh činí úplne všetko, čo sa mu páči. Všetko činí podľa rady svojej vôle a že nie je nikoho, kto by mu mohol povedať, že to robí zle, že to robí nesprávne, že to je nedobré, alebo že to je nespravodlivé. Tieto verše o tom jasne hovoria. Navyše v Izaiášovi to Boh prehlasuje priamo sám o sebe: „Takto hovorí Hospodin, tvoj vykupiteľ, a ten, ktorý ťa utvoril od života matky: Ja Hospodin činím všetko: sám rozprestieram nebesia, rozťahujem zem zo svojej vlastnej moci“ (Izaiáš 44: 24). Podobne aj v Izaiáš 45:7 a 46:10. Z Božej zvrchovanosti a z jeho moci vyplýva aj to, že je úplne spravodlivý.

Nikdy sa neodvracajme od toho, že Boh je úplne zvrchovaný, že slobodne činí úplne všetko, čo

sa mu zaľúbi, a že nám zo svojej zvrchovanosti veľa zjavuje. Máme mu veriť a máme mu za to vzdávať úctu, vďaku a slávu.

Záverom ako povzbudenie pripomeniem, aby sme poznávali Božiu slávu preto, že poznávať Božiu slávu je nie len o nej vedieť, ale stávať sa jej účastný/á a byť premieňaný/á zo slávy do slávy. Preto poznávajme osobu Ježiša Krista, jeho život, skúmajme stvorenstvo a skúmajme tie texty v Božom slove, ktoré hovoria o Božej moci, o Božom súde, o Božej zvrchovanosti, o jeho sláve a o stvorení.